

Hi!

Leuk dat je mijn boek leest! Of eigenlijk gaat lezen. In het kort gaat het over mijn tieten en hoe die online terecht zijn gekomen. En misschien denk je nu ‘tieten, (shame) sexting; *what’s the fuzz all about*’. Maar we spreken hier over een kleine twintig jaar geleden (ik voel me nu officieel oud), en toen werd er nog niet zo royaal met tieten gestrooid als nu. Of beter gezegd: het was allemaal niet zo toegankelijk en voorhanden. Wilde je een set tieten of een echte piemel zien, dan kocht je een tijdschrift. En voor je dosis erotiek pikte je de *Aktueel* uit de Leesmap om vervolgens ergens stiekem de licht erotische verhalen te lezen. En wilde je... wacht, ik neem je even mee. Dan begrijp je wat beter waarom die tietjes van mij destijds zo’n ding waren.

We schrijven 2003. Ik was een tiener en was een grote portie van mijn dag kwijt met school en het door weer en wind daarnaartoe fietsen. Elke dag 12 kilometer heen en na de lessen weer datzelfde pukkeneind terug. Eenmaal thuis liep ik uit verveling nagenoeg dagelijks een rondje om mijn woonplaats heen. Telkens probeerde ik dan mijn record te verbreken. Ik zat op volleybal, dansles, gaf mijn slaapkamer 233 keer per jaar een make-over, maakte lelijke meubels in mijn veronderstelling nog mooier (achteraf gezien vooral nog lelijker) en had de hele dag de tv aanstaan om te kijken naar muziekvideo’s. Het hoogtepunt van mijn jaar waren de plaatselijke kermissen waar ik uren naar jongens stond te loeren om ze vervolgens aan te rijden in de botsauto’s (alles voor de aandacht). Of ik bezocht een groots opgezet event in de jaarbeurs waar mijn BFF en ik dan – in identieke outfits en mét haarmascara in alle kleuren van de regenboog – ten tonele verschenen. Wat ik wil zeggen met deze opsomming van mijn lievelingsactiviteiten van toen is dat mijn leven zich vooral offline afspeelde. Schrik daar vooral even van.

Toch is het niet zo gek, want ondanks het feit dat ik bij de eerste generatie jongeren met een mobiele telefoon hoorde, was dat er wel eentje waarop je alleen kon bellen, sms'en en één specifiek spelletje kon spelen: Snake. Geen camera, geen WhatsApp en al helemaal geen internet. En sociale media, wat the F is dat? Je telefoon gebruiken was ook takkeduur. Je kocht een kaartje en zette er daarmee 'beltegoed' op. Was het op, dan had je niets meer aan die telefoon, en moest je het de rest van de maand doen met de, ieuw, huistelefoon. Ja mensen, toen ik tiener was, was je dolgelukkig als je van je tante beltegoed kreeg voor je verjaardag, zodat je weer volop 'haha' naar je vrienden kon sturen.

Afijn, lekker mobiel waren we dus niet. Online waren we al wel. Maar ook beperkt. Je kunt het je misschien niet voorstellen, maar per gezin had je gemiddeld één computer. Die kregen waren duur en kregen vaak een aparte kamer toebedeeld. In huize Regelink werd er zelfs een volledige zolder bijgebouwd voor dit fantastische apparaat. En dan om beurten erop. Voor een potje Patience, een creatieve uitspatting in Paint (hier volgt een authentieke reactie: OMG, ik kan met mijn muis een huis tekenen! OP DE COMPUTER) of natuurlijk: het internet! Want jongens en meisjes, dat voelde toen echt nog als een portaal naar een andere wereld. Dat gevoel was overigens niet heel gek, want erop komen had wel wat meer voeten in de aarde dan een simpele druk op een knop. Je moest inbellen. Wat volgde was een enorm lawaai, vaste telefoonlijn tijdelijk onbereikbaar, maar het was het waard, want eenmaal online waren de mogelijkheden eindeloos. Alles wat ik maar wilde weten over de wereld kon ik opzoeken én ik kon met iedereen, waar ze ook waren, praten. Say whut?! Een mogelijkheid die ik te gek vond, want mijn vrienden waren mijn alles. Daarin is niets veranderd. Jaren moest ik mijn vrienden bellen via de vaste huislijn, sms'en kon ik niet (altijd) betalen en nu waren ze allemaal beschikbaar via de computer. En niet alleen de mensen die ik kende. Zo waren er op het internet speciale chatboxen, websites waarop

je met volslagen onbekenden onder een nickname kon chatten. Noem het een voorloper van Chatroulette. Ik was vaak te vinden in de chatboxen van populaire muzikzenders van toen. Toch ging ik het liefst op MSN Messenger. Waarmee je live kon chatten met vrienden, familie of mensen die je had leren kennen elders op het internet. Er ontstond zelfs een nieuw werkwoord: ‘msn’en’. Vergelijkbaar met het DM’en en WhatsAppen van nu. Alleen was dit voorbehouden aan enkel de computer.

Er kwamen dus meer en meer mogelijkheden om met elkaar in contact te blijven. En wat doe je als je nieuwsgierig bent naar dingen, waar je ouders je nog niet over willen vertellen? Experimenteren! Duh. En je begrijpt na de bloemlezing van het leven toen, dat een foto van mijn tietten door de hele school, best een ding was. Maar ik wil heel duidelijk zeggen dat er niets mis was met het sturen ervan. Sexting, het uitwisselen van een seksueel getint bericht (bewegend, beeld, of tekstberichten), hoort er anno nu gewoon bij en is onderdeel van je ontdekkingstocht en een vorm van voorspel. Het is alleen niet oké als deze vorm van sexting tegen je wordt gebruikt, zonder dat daar toestemming voor is gegeven. Dat heet shame sexting. En als je dan ook nog afgeperst of gechanteerd wordt met een dergelijk (bewegend) beeld of tekstbericht, dan heb je te maken met sextortion. Een tiet op je beeldscherm is dan misschien niet meer zo boeiend, maar shame sexting en sextortion gebeuren nog steeds veel te vaak. Daarom blijven mijn verhaal en dit boek nog altijd relevant.

Nu je een beetje weet hoe mijn leven er toen uitzag, is het tijd om mijn ervaring van toen tot in detail met jou te delen.

1

Het is nacht. Ik ben vier jaar. Ze doet mijn slaapkamerdeur open en ik kijk haar aan. Ze glimlacht. ‘Mama moet vannacht werken,’ fluistert ze in mijn oor. Ze haalt een hand door mijn asblonde haren. Trekt de met schaapjes bezaaide plaid over me heen en drukt een kusje op mijn voorhoofd. ‘Slaap maar lekker,’ zegt ze zacht. Ze doet het nachtlampje in het stopcontact en trekt de deur achter zich dicht. Even later hoor ik de voordeur openen dichtgaan. Mijn moeder werkt in de verpleging en verzorgt mensen die nog maar zo’n drie maanden te leven hebben.

Om half acht ’s ochtends komt ze terug. Ze loopt meteen de trap op, waarna ze eerst mijn broers wakker maakt. Dan komt ze bij mij. Ik zie dat ze haar zwarte Birkenstocks en witte uniform nog aanheeft. Ze heeft het zichtbaar zwaar. Ze geeft me een kusje. ‘Moet je naar de wc?’ Ja, knik ik. Om vijf voor half negen pakt mijn moeder haar donkergroene Gazelle-fiets uit het schuurtje en hijst mij in het achterste kinderstoeltje. Ze klapt de zijsteuntjes voor me uit en ik laat mijn bruine sandaaltjes erop rusten. Mijn vader zet Alex, mijn drie jaar jongere broertje, in het voorste stoeltje en pakt de fiets van mijn twee jaar oudere broer Mart. Geeft mijn moeder een kus. Mijn moeder opent het tuinhekje, zodat mijn broer erlangs kan. Daarna stapt ze zelf op haar fiets. Mijn vader trekt het hekje weer dicht en zwaait ons uit. We rijden het pad af.

Aan mijn linkerhand ligt De Kriebeltuin, de speeltuin waar ik het allerliefst speel. Mijn vriendjes en vriendinnetjes wonen hier ook in de

buurt. In De Kriebeltuin zoek ik naar lieveheersbeestjes. Ik schommel er zo hoog als ik kan. Ken geen grenzen. Al helemaal niet als het om de afsprong gaat. En ik hang het liefst aan een van de drie rekstokken die in hoogte variëren. De moeilijkheidsgraad neemt per stang toe. Wat de borstwaarts-om, mijn favoriete oefening, nooit saai maakt. Ik probeer alles en iedereen af te troeven op dit onderdeel. Ik investeer uren in het perfectioneren van de oefening, en dat gaat niet altijd zonder slag of stoot.

‘Ik ben gisteren van de hoogste rekstok geflikkerd,’ zeg ik tegen mijn moeder.

Ze lijkt me niet te horen. ‘Je bent gisteren van de rekstok gevallen, bedoel je?’

‘Nee, ik ben eraf geflikkerd!’ roep ik uit. Ik hou er zelfs op deze leeftijd al van om mensen te shockeren met mijn taalgebruik.

Ze gaat er niet verder op in. De speeltuin blijft leeg achter. Ik neem me voor die middag vlinders te vangen bij de paarse vlinderstruik die ik op afstand kan herkennen aan de fijne geur. Niet veel later bereiken we het gevaarlijke kruispunt. Mijn moeder stapt af. Ik zie dat onze buurvrouw Jannie klaarover is deze ochtend, samen met een leerling uit de bovenbouw. Nadat ze gefloten heeft, steken we over. Ik zwaai naar haar.

‘Jannieee!’

Ze lacht me toe terwijl ze het verkeer in de gaten houdt. Jannie past vaak op mij en heeft zelf ook drie kinderen: Kim, Job en Chiel. We zijn allemaal ongeveer even oud. Jannie knipt trouwens ook ons haar. Mijn broertjes worden door haar onder handen genomen met een tondeuse, met als resultaat gemillimeterd haar. Ik word altijd keurig met een schaar bijgeknipt, wat resulteert in een bloempotkapsel dat net boven mijn ogen ophoudt. Ik weet niet wat erger is.

De basisschool doemt op. Mijn broertje slaat rechtsaf om zijn fiets in het fietsenhok voor de grote kinderen te zetten. Ik klim via de zijsteuntjes van de fiets af. Morgen mag ik misschien wel op mijn eigen fiets met zijwieltjes naar school. Als mama niet zo moe is.

Ik zie mijn neef Mark staan en ren op hem af, waardoor ik vergeet mijn moeder een kus te geven. Als ik het schoolplein op storm zie ik mijn moeder en broertje al wegfietsen. Ik zwaai ze nog na.

Als juf Ada op haar fluitje blaast, is dat het teken om naar binnen te gaan. Mark en ik proberen dit moment zo lang mogelijk te rekken. We zijn dan ook altijd de hekkensluiters bij binnenkomst.

Zodra ik de klas binnenkom, ruik ik de paarse hyacinten en gele narcissen. Ik ga pal voor de bloemen zitten die op een tafeltje tegen de muur staan en pak een kleurplaat met een paashaas. Je mag pas een andere kleurplaat pakken als je de eerste af hebt. Ik ga op mijn hurken zitten en leg mijn rechterarm op de tekening zodat die goed blijft liggen. In mijn linkerhand neem ik een paars potlood. Ik druk zo hard dat de punt direct afbreekt. Ik ren snel naar de elektrische puntenslijper die op de knutselkast staat, steek mijn potlood erin en voor ik het weet zit er weer een scherpe punt aan. Ik vlieg terug naar mijn plek en onderneem een tweede poging tot inkleuren.

Mark komt intussen naast me zitten. Hij heeft een kleurplaat met twee paaseieren erop. Ik pak het gele potlood uit mijn tekendoosje en ben in zeven krassen klaar. Snel ren ik naar voren om ook een paaseierenplaat te pakken. Ik laat mijn paashaas later wel zien aan juf Ada. Ik doe een verwoede poging mijn naam erop te zetten. In hanenpoten schrijf ik de F, R en A op. Verder kom ik nog niet. Mijn aandacht is nu volledig gericht op de paaseierenkleurplaat. Ik maak paarse versiersels op het linkerei en trek er gele lijntjes doorheen. Ik probeer het witte potlood, maar er gebeurt niets. Hé, dat is gek... Ik kleur nogmaals hetzelfde stukje in, maar je ziet er nog steeds niets van. Ik hou het blaadje heel dicht bij mijn ogen, maar deze nadere inspectie wijst niets uit. Ik begrijp het niet. Ik zet een streep op Marks rechtere. Hij slaat mijn arm weg.

‘Wat doe je nou?’ schreeuwt hij uit. ‘Deze kleur doet het niet!’ zeg ik.

Hij kijkt me aan en begint te lachen. ‘Stomkop.’ Juf Ada komt aangelopen.

‘Juf, dit potlood is kapot,’ zeg ik terwijl ik het naar haar opsteek.

‘Dat potlood heeft dezelfde kleur als jouw papier, waardoor je de kleur niet ziet. Pak maar eens een zwart vouwblaadje uit de kast.’

Braaf doe ik wat ze zegt. Ik kom terug en hurk neer. Zet het witte potlood op het zwarte papier. ‘Wauw.’ Ik maak allemaal sterretjes door telkens vier streepjes te zetten. Het zijn eigenlijk gewoon twee schuine kruisjes op elkaar. ‘Kijk! Geleerd van mijn papa.’ Trots houd ik mijn blaadje omhoog en laat het aan haar zien.

Ze kijkt ergens anders naar. De gele paashaas heeft haar netvlies bereikt. ‘Francien, je mag niet zomaar een nieuwe kleurplaat pakken als je de andere nog niet af hebt.’

Ik knik. Kijk haar aan. De tranen prikken achter mijn ogen. ‘De paashaas had ik al af,’ probeer ik nog.

Ze schudt haar hoofd. ‘Mag ik je andere kleurplaat? Je gaat eerst de paashaas goed inkleuren, want dat kun jij.’

Teleurgesteld lever ik mijn zwarte vouwblaadje en paaseierenplaat in. Ik pak mijn gele potlood er weer bij. Mijn gedachten gaan uit naar sterretjes en paaseieren. Ik begin de paashaas driftig in te kleuren. Mijn tranen vallen op de paashaas. Als mijn moeder en broertje me aan het einde van de ochtend komen ophalen na hun ochtenddutje zeg ik niets over het tekenincident. Mijn slechte bui verdwijnt namelijk als sneeuw voor de zon zodra ik hen zie.

Groep twee. Ik heb zojuist mijn lichthouten stoeltje met bordeauxrode accenten in de kring gezet. Ik laat verstek gaan als iedereen gevraagd wordt plaats te nemen op zijn of haar stoel. Met een sneltreinvaart ren ik samen met Mark weg van het dagelijkse kringgesprek. De chaos geeft ons net genoeg tijd om ongezien weg te glippen naar de blokkenhoek links-achter in het lokaal. Ik ga op mijn zij zitten en steun op mijn rechterhand. Met mijn linkerhand pak ik een houten kubus van tien bij tien centimeter, althans dat probeer ik, maar het blok is te zwaar. Ik ga op mijn knieën

zitten en pak het met beide handen op. Zet het voor mijn neus neer. Geef Mark een por. Om en om stapelen we de blokken op elkaar met als doel een toren die ver boven ons uitreikt.

Het kost me bloed, zweet en tranen om dit karwei geruisloos te volbrengen. Op de achtergrond weerklinkt het kringgesprek; ik vang er slechts flarden van op, maar kan me er niet voor interesseren. Mijn aandacht blijft uitgaan naar de toren, die inmiddels een serieuze hoogte heeft bereikt. Ik moet op mijn tenen staan om het volgende blok erop zetten. Heel even verlies ik mijn focus bij het horen van mijn naam. De toren klettert in elkaar. Ik kijk Mark met grote ogen aan. Hij kan zijn lach niet langer onderdrukken. Juf Irma komt aangerend.

‘Francien en Mark,’ zegt ze in alle kalmte. Haar blik is voldoende. Zegt alles. Ik sta op. Kijk naar beneden. Loop gehoorzaam richting mijn stoel. Neem plaats. Kruis mijn armen demonstratief over elkaar en zeg die ochtend geen woord.

Ik hoor aan het einde van dat jaar dat ik groep twee beter nog een keer kan doen. Mark ook.

Een jaar later wordt het volgende advies uitgebracht: ‘Op grond van de uit het onderzoek naar voren gekomen gegevens willen we concluderen dat Francien over (zeer) matige intellectuele vaardigheden kan beschikken. De geheugenfunctie is ruim gemiddeld, het verbale begrip is matig, de informatieverwerking is matig en de ruimtelijke factor is zeer wisselend. [...] De fijne motoriek geeft een onrijpe senso-motoriek, waar bij de ruimtelijke oriëntatie extra hulp via fysiotherapie gewenst blijft, zo mogelijk 1x keer per week tot medio groep drie. Sociaal-emotioneel is het een lief, aanhankelijk en voldoende spontaan meisje met een ruime beweeglijkheid en een korte aandachtsspanne dat soms haar opgekropte “onrust” in harde giljetjes en druk gedrag uit. Ze is voldoende te motiveren, maar het structureren van taken is noodzakelijk om haar optimaal te laten presteren. [...] Het is zeer gewenst dat de inzet van thuis niet te veel

op het schoolpresteren gericht wordt en dat bedacht moet worden dat ze zich anders ontwikkelt dan haar oudere broer.'

Ik ben zes. Ik word wakker.

'Kom maar meisje,' fluistert mijn moeder zachtjes in mijn oor. Ik stap gehoorzaam uit mijn bed. Stilletjes lopen we de gang over. 'Doe je armen maar even in de lucht.'

Ik stop met wrijven in mijn rechteroog en doe wat ze zegt. Mijn roze Hema-pyjama wordt uitgetrokken. Mijn onderbroekje is evenals mijn pyjamabroek zeiknat en wordt linea recta in de wasmand gegooid.

'Het geeft niet,' zegt ze zachtjes. Er gaat een lauw warm washandje over mijn benen en billetjes. Daarna wrijft ze me droog met een ruwe donkerblauwe handdoek. Ik krijg een nieuwe pyjama aangereikt. Mijn moeder zit gehurkt voor me en helpt me bij het instappen terwijl ik op haar schouder leun. 'Kom maar bij ons liggen,' zegt ze.

Ik loop haar achterna. Ik vind het fijn dat ze vannacht thuis is. Dacht dat ze nachtdienst had. Met een gerust hart val ik weer in slaap.

Het tweede jaar in groep twee. Ik ben de laatste die naar binnen rent als de bel gaat. Ik gooi nog snel mijn springtouw achter de deur van het speelhok. Ik moet plassen, heel erg nodig. Maar ik moet eerst weer in de kring zitten. Juf Irma leest voor uit het boek *De Kleine Kapitein*. Ik kijk geïntrigeerd naar de cover. Ik ga zelfs een beetje ondersteboven hangen om te zien wat erop staat. Ik zie de kleine kapitein staan. Hij draagt een blauwe schipperspet en heeft een blauw-wit gestreept matrozenshirt aan met daaroverheen een blauwe schippersjas. Hij staat op een toren terwijl hij uitkijkt over de zee.

'Francien, wil je even rechtop gaan zitten?' vraagt juf Irma. Ik vlieg omhoog. En ga zo recht mogelijk zitten als ik kan.